

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 23. októbra 2019 a 24. októbra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 16. decembra 2019, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 23. októbra 2019 a 24. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej doplnenia vyplýva, že v konaní sp. zn. 1 Tk 1/2015 bol sťažovateľ zastúpený zvoleným obhajcom a počas súdneho konania mu bol opatrením okresného súdu z 28. mája 2015 ustanovený náhradný obhajca [REDAKOVANÉ]. Uznesením okresného súdu (vydaným vyššou súdnou úradníčkou, pozn.) z 30. mája 2019 bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť štátu – Slovenskej republike odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému (náhradnému) obhajcovi znížené o 50 %. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla sudkyňa okresného súdu napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 23. októbra 2019 tak, že napadnuté uznesenie z 30. mája 2019 zrušila a uložila sťažovateľovi povinnosť nahradiť štátu – Slovenskej republike odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému obhajcovi znížené o 70 %.

3. Okresný súd vo veci sp. zn. 1 Tk 1/2015 druhým uznesením z 30. mája 2019 vydaným vyššou súdnou úradníčkou uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť štátu – Slovenskej republike odmenu a hotové výdavky uhradené obhajcovi ustanovenému podľa § 40 Trestného poriadku [REDAKOVANÉ] znížené o 50 %. O sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodla sudkyňa okresného súdu napadnutým

uznesením sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 23. októbra 2019 tak, že napadnuté uznesenie z 30. mája 2019 zrušila a uložila sťažovateľovi povinnosť nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému obhajcovi znížené o 70 %.

4. Sťažovateľ namieta, že ustanovenie náhradného obhajcu nebolo v jeho prípade nevyhnutné, a tvrdí, že vo veci konajúca sudkyňa sa nejaví ako nezaujatá, pretože v napadnutom uznesení je uvedené, že za správnosť vyhotovenia zodpovedá vyššia súdna úradníčka, ktorá rozhodovala v prvom stupni. Sťažovateľ ďalej namieta, že vo výroku je nesprávne uvedené, že ide o ustanoveného obhajcu aj pri náhradnom obhajcovi, čím sa navodzuje dojem, že išlo o postup podľa § 40 Trestného poriadku. Sťažovateľ nesúhlasí s predpokladom okresného súdu, že nastane zlepšenie jeho majetkových a zárobkových pomerov po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, čo bolo dôvodom uloženia čiastočnej povinnosti nahradiť štátu odmenu náhradného obhajcu. Sťažovateľ ďalej namieta, že z § 42 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sa § 40 a § 41 Trestného poriadku vzťahujú na náhradného obhajcu primerane, nevyplýva povinnosť hradiť jeho odmenu v rovnakom rozsahu ako u obhajcu ustanoveného podľa § 40 Trestného poriadku. Z uvedených argumentov sťažovateľ vyvodzuje porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu. Sťažovateľ namieta, že bolo porušené jeho právo na slobodný výber obhajcu a s tým spojené finančné záväzky podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Totožné argumenty uplatňuje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu z 24. októbra 2019. Zároveň požiadal o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

5. Doplnením ústavnej sťažnosti doručeným ústavnému súdu v lehote na podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľ upravil rozsah svojho návrhu vo veci tak, že napáda uznesenie okresného súdu z 23. októbra 2019 a 24. októbra 2019 vydané sudkyňou a žiada ich zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie. Sťažovateľ preukázal doručenie napadnutých uznesení 30. októbra 2019. Namieta aj porušenie práv uzneseniami okresného súdu sp. zn. 1 Tk 1/2015 z 8. novembra 2017 a 18. októbra 2017 vydanými vyššou súdnou úradníčkou, ktoré boli podľa názoru sťažovateľa vydané oneskorene, po uplynutí zákonnej lehoty. Týmito uzneseniami boli náhradnému a ustanovenému obhajcovi priznané nároky na odmenu a náhradu hotových výdavkov. Sťažovateľ s takto vymedzenou vadou skorších

uznesení spája aj porušenie svojich ústavných práv napadnutými uzneseniami. V závere sťažovateľ požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení okresného súdu a uloženie povinnosti Justičnej pokladnici zdržať sa vymáhania týchto pohľadávok.

6. Sťažovateľ na základe uvedenej doplnenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„ - základné práva [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a podľa čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru čl. 50 ods. 3 Ústavy SR na slobodný výber obhajcu uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 10. 2019 a 24. 10. 2019 (sp. zn. 1Tk – 1/2015) – porušené boli.

- uznesenia Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 10. 2019 a 24. 10. 2019 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.“

7. Z obsahu napadnutých uznesení okresného súdu, ktorých rovnopisy si ústavný súd zaobstaral v súčinnosti s okresným súdom, vyplýva, že okresný súd takto (obdobne v oboch veciach, pozn.) vyhodnotil majetkové pomery sťažovateľa a jeho sťažnostné námietky:

„Jedná sa o osobu práce a zárobku schopnú, čo vyplýva i zo skutočnosti, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody pracovne zaradený a poberá pracovnú odmenu, ktorej výška je síce minimálna, avšak po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa tento môže zamestnať a štátu nahradiť aspoň časť prostriedkov vynaložených na jeho obhajobu. Súd má za to, že je povinnosťou odsúdeného zaplatiť aspoň časť trov obhajoby, prípadne aj v splátkach, preto niet dôvodu na to, aby bol odsúdený od zaplatenia trov obhajoby oslobodený úplne. Ide o osobu narodenú v roku 1976, ktorá má byť prepustená z výkonu trestu odňatia slobody dňa 17.10.2025, pričom Ústava SR garantuje možnosť odchodu do dôchodku vo veku 64 rokov. Z uvedeného vyplýva, že odsúdenému vzniká dostatočný časový priestor aby sa mohol zamestnať a štátu nahradiť aspoň časť prostriedkov uhradených ustanovenému náhradnému obhajcovi vo výške 30 % z vyplatenej sumy... a to hoc aj v minimálnych splátkach. Súd sa nestotožňuje s názorom odsúdeného [REDAKOVANÉ], že náhradný obhajca nie je ustanoveným obhajcom... Náhradný obhajca

má prítom rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca či obhajca ustanovený podľa § 40 Tr. por.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

13. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

18. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

19. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby a dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

21. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

23. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu v súdnom konaní postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

24. Sťažovateľ namieta, že uložením povinnosti čiastočne nahradiť štátu odmenu zaplatenú ustanovenému a náhradnému obhajcovi v trestnom konaní boli porušené jeho základné práva vlastníť majetok, právo na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces, právo obhajoby a právo na nestranného sudcu. Nesúhlasí s posúdením jeho finančných možností po prepustení z výkonu trestu uhradiť náhradu štátu a rozporuje nevyhnutnosť ustanovenia náhradného obhajcu v jeho prípade. Tiež namieta ingerenciu vyššej súdnej úradníčky v rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu, ktoré vydala v prvom stupni, keď zodpovedá za správnosť vyhotovenia rozhodnutia sudkyne o jeho sťažnosti. Sťažovateľ namieta aj nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie skorších uznesení z roku 2017, ktorými boli priznané nároky na odmenu ustanovenému a náhradnému obhajcovi.

25. Výklad a aplikácia právnych noriem podústavného práva, čiže riešenie otázok zákonnosti, patrí zásadne všeobecným súdom a ústavný súd do tohto výkladu nevstupuje, ak jeho účinky na základné práva sťažovateľa nie sú nezlučiteľné s ich obsahom, zmyslom a účelom. Nie je úlohou ústavného súdu nahrádzať posudzovanie skutkových zistení okresného súdu týkajúcich sa majetkových pomerov sťažovateľa ani nahrádzať

jeho hodnotenie týchto zistení svojím vlastným posúdením. Navyše, sťažovateľovo tvrdenie o tom, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody ho nikto nezamestná, je len nepodloženým hypotetickým tvrdením v rovine úvah.

26. V danej veci ústavný súd po oboznámení so sťažnostnou argumentáciou a obsahom napadnutých uznesení nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych noriem, ktorý by bol v rozpore s procesnou úpravou. Odôvodnenie napadnutých uznesení je zrozumiteľné, logické a dáva odpoveď na relevantné námietky sťažovateľa, a preto z ústavného hľadiska nie je dôvod na zásah ústavného súdu.

27. Sťažovateľ najmä namieta, že § 555 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pojednáva o uložení povinnosti nahradiť náklady odmeny a hotových výdavkov vynaložených štátom v prospech ustanoveného obhajcu, ale neuvádza pojem náhradný obhajca, ktorého sťažovateľ nepovažuje za subsumovateľného pod pojem ustanovený obhajca a s takýmto výkladom okresného súdu nesúhlasí. K tomu ústavný súd dodáva, že teória procesného práva podľa dôvodu a spôsobu vzniku zastúpenia rozlišuje medzi vznikom zastúpenia na základe prejavu vôle zastúpeného (zvolený obhajca) a ustanovením zástupcu na základe zákona vo veci rozhodujúcim orgánom verejnej moci nadaným takouto kompetenciou (ustanovený obhajca). Na uvedených teoretických východiskách pre účelový a systémový výklad aplikovaného § 555 ods. 1 Trestného poriadku nič nemení ani fakt, že zákonodarca rozlišuje legálne pojmy „ustanovený obhajca“ a „náhradný obhajca“, pretože zákonodarca zároveň prejavil vôľu v § 42 ods. 3 Trestného poriadku primerane aplikovať na náhradného obhajcu aj právnu úpravu týkajúcu sa ustanoveného obhajcu. Preto ústavný súd dospel k záveru o ústavnej konformite výkladu a aplikácie procesných noriem okresným súdom a námietku sťažovateľa nepovažuje za spôsobilú po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, čiže zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľ tiež namieta, že neboli splnené zákonné predpoklady pre ustanovenie náhradného obhajcu. Uvedená otázka nie je právne významná v konaní o povinnosti odsúdeného nahradiť trovy konania vynaložené štátom. V tomto konaní neboli posudzované zákonné podmienky pre ustanovenie náhradného obhajcu, ale predmetom konania

bolo len určenie výšky náhrady uloženej sťažovateľovi vo vzťahu k štátu. Samotný zásah do práva na obhajobu, ak sa sťažovateľ domnieval, že ustanovenie náhradného obhajcu nie je dôvodné, mohol a mal namietať v súvislosti s konaním vo veci samej. Uvedenú námietku preto ústavný súd považoval za zjavne neopodstatnenú pre nedostatok priamej príčinnej súvislosti s napadnutými uzneseniami.

29. Pokiaľ ide o námietku nedostatku nestrannosti zákonnej sudkyne, ústavný súd podotýka, že je potrebné zásadne rozlíšiť rozhodnutie ako individuálny právny akt, ktorý je prejavom výlučnej právomoci sudcu (m. m. IV. ÚS 118/2019) a jeho obsah je teda odrazom (právneho a skutkového) posúdenia veci zákonným sudcom od administratívno-technických postupov pri jeho písomnom vyhotovovaní zamestnancom súdu. Zamestnanec uvedený ako zodpovedný „za správnosť vyhotovenia“ rozhodnutia nie je tou osobou, ktorá vo veci uplatnila právomoc rozhodovať alebo mala možnosť vecnú správnosť rozhodnutia ovplyvniť. Úvahy sťažovateľa o tom, že napadnuté uznesenie nevydala nezaujatá sudkyňa, sú preto z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnené.

30. Sťažovateľ svoje tvrdenie o nedodržaní zákonnej lehoty pre vydanie predchádzajúcich rozhodnutí o priznaní odmien ustanovenému a náhradnému obhajcovi ničím nepreukázal. Navyše, uvedená námietka pre nedostatok priamej príčinnej súvislosti s predmetom konania vymedzeným napadnutými uzneseniami okresného súdu už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vykazuje zjavnú neopodstatnenosť. Napriek tomu ústavný súd dodáva, že ani prípadné uplynutie a prekročenie lehoty na vydanie rozhodnutia nemá za následok zánik nároku ustanoveného advokáta na zaplatenie odmeny a hotových výdavkov, a preto nemá žiaden reálny ústavnoprávny presah do konania o tejto ústavnej sťažnosti.

31. Keďže ústavný súd nezistil žiadne ústavne relevantné pnutie napadnutých uznesení okresného súdu s označenými procesnými právami sťažovateľa, sťažnostná argumentácia nesignalizuje ani prípadnú možnosť vyslovenia porušenia vlastníckeho práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ktorú by bolo potrebné posudzovať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že nepovažoval za hospodárne sťažovateľovi ustanoviť právneho zástupcu, pretože vzhľadom na charakter uplatňovaných námietok by jeho sťažnosť ani po prípadnom odstránení nedostatku povinného právneho zastúpenia nebola spôsobilá na jej prijatie na ďalšie konanie, a teda ju možno považovať za zrejme bezúspešné uplatňovanie ochrany ústavnosti.

34. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia a odloženie vykonateľnosti napadnutých uznesení okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu